

[Formanden.]

ordning (centralstyrelsen, den kommandomæssige organisation m. v.) givne bemyndigelse til midlertidigt at afvige fra visse bestemmelser i lov nr. 112 af 7. maj 1937 om hærens ordning samt i lov nr. 113 af 7. maj 1937 om søværnets ordning.

I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han agter skriftligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd.

Medlem af folketinget Petra Petersen har meddelt mig, at hun ønsker at stille følgende forespørgsel til arbejds- og socialministeren:

Hvad agter arbejds- og socialministeren at foretage sig for at forhindre administrativt misbrug af § 130, § 314 og § 318 i lov om offentlig forsorg?

Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede forsvarsminister, for at han kan fremsætte de anmeldte lovforslag.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg har den ære for det høje folketing først at fremsætte *forslag til lov om forsvarets ordning (sammensætningen af værnene, korpserne m. fl.)*, det, man populært kalder organisationsloven, og endvidere *forslag til lov om forsvarets ordning (personellet ved værnene, korpserne m. fl.)*, altså den såkaldte personelordning.

Uden iøvrigt at indlade mig på nogen længere historisk udredning af den skiftende baggrund for dansk forsvarspolitik og dermed grundlaget for vore forskellige forsvarslove gennem tiderne vil det dog være naturligt for mig i dag at fastslå den epokegørende forskel, der er mellem vor situation i dag og de situationer, der i hvert fald for de seneste generationer har foreligget forud for udformningen af de forskellige forsvarslove.

I menneskealdre har vi bygget på neutralitetspolitikken. Hvis det ikke skulle lykkes at bevare neutraliteten, har man fra de kredse, der ønskede at føre et aktivt forsvar for neutraliteten, haft talsmænd for en forsvarspolitik så stærkt udbygget, at den havde mulighed for at føre til det tilsigtede mål, nemlig at holde os udenfor andre nationers stridigheder. I en tidsalder, da problemet drejede sig alene om et spændingsforhold mellem europæiske stormagter, måtte det også for små lande være magtpåliggende at have et sådant

forsvar, at det under den givne magtbalance i Europa ville være forbundet med en stor risiko at udvide fronterne ved forsøg på besættelse selv af et mindre land. I en sådan situation havde også det lille lands forsvar en mening, selvom det måtte hvile udelukkende på et nationalt grundlag. Under folkeforbundsperioden knyttede der sig en overgang visse forhåbninger til, at en varig fred kunne etableres, og man nærrede også tillid til, at det endnu måtte være muligt at kunne gennemføre en neutralitetspolitik. Dette fik også indflydelse på de forsvarslove, der vedtoges i Danmark i denne periode. Det lykkedes desværre ikke, efterhånden som 30ernes ulykkelige udvikling med stadig stigende spænding i verden blev stedse mere mærkbar, at få vort forsvar tilpasset i forhold til de bristede forhåbninger, før ulykken var over os i 1940.

I dag står vi midt i et forsvarsmæssigt samarbejde med 11 andre frie, demokratiske nationer, der har sat sig som første mål at etablere en sådan magtbalance mellem øst og vest, at den fristelse skal forsvinde, som vi har set opstå hos stærke og aggressive magter til med voldelige midler, eventuelt successivt, at udvide deres magtområde, når de foran sig har liggende militært svage områder. Samtidig må vi holde os for øje, at denne kraftanstrengelse for at udjævne det hidtil så ulige styrkeforhold absolut kun må betegnes som et første mål. På længere sigt og sideløbende med vore øjeblikkelige forsvarsanstrengelser må vore bestræbelser gå ud på at opnå en afspænding mellem øst og vest. Men de sørgelige erfaringer, ikke mindst fra perioden efter den sidste krig, har tydeligt vist, at den militært svagere ikke vinder gehør hos den stærkere, når først modsætningerne er blevet så store, som det ulykkeligvis i dag er tilfældet — i hvert fald ikke, når man sætter den naturlige betingelse for forhandlinger, at man selv vil vælge den samfundsorden, man ønsker at leve under.

Skal Atlantpagtarbejdet føres frem til dette første mål og derved opfylde sin krigsforebyggende og fredsbevarende mission, må der ved kollektiv og national indsats skabes et sådant forsvar af alle medlemsnationernes områder, at en eventuel angriber erkender dets effektivitet. Sker dette ikke i et eller flere områder, vil der fremdeles bestå en fristelse for en angriber til ved et hurtigt kup eller eventuelt ved politisk undermineringsarbejde at bemægtige sig et sådant område i tillid til, at de øv-